

en de aula van een school te Nijmegen (1965). In de kantoren van de RVS (1963) en van Observator (1974) te Rotterdam en in het Beatrixgebouw van de Utrechtse Jaarbeurs (1970) zijn wandschilderingen van zijn hand. In het door Kho Liang Ie ontworpen interieur van de cantine van het Pakhoedgebouw (1969) ontwierp hij wanden in marmer en in graniet is zijn 'Lasser' uitgevoerd, een wand van de uitgang aan de Westblaakzijde van het metrostation Beurs. Helaas worden tegenwoordig grote werken voortdurend aangetast door kleine mensen.

Met de opgesomde werken is de lijst nog verre van compleet. De Vos werkte ook in perspex. In dit materiaal ontwierp hij een 'Gewichtheffer' in de sporthal in Hoog Catharijne te Utrecht (1971) en een piramide in de aula van de Dr. F. Hogewindschool te IJsselmonde (1972). Tussen 1960 en 1975 was hij bovendien docent aan de Rotterdamse academie, waar hij een waardering oogstte die zijn leerlingen tot uiting brachten met een ere-tentoonstelling in de expositiezaal De Doelen ter gelegenheid van zijn 65ste jaar.

Intussen had De Vos al te kampen met een ziekte die hem dwong, zijn activiteiten te verminderen. Hij trok zich graag terug op zijn boerderijtje te Ribiers in het Zuiden van Frankrijk en hij ontwikkelde een heel eigen trant van aquarelleren. Daarbij zette hij het landschap in één kleur op met dunne, arcerende schuine lijntjes. Vervolgens bracht hij op dezelfde manier de tweede kleur aan en daarna de derde, zoals dat ook geschiedt bij een meerkleurendruk. Het landschapsbeeld dat zo ontstond kreeg iets afstandelijk-registrerends, iets streng methodisch dat echter toch geen kille indruk maakt. Met een zelfdiscipline die al vergeleken is met die van Cézanne, noteerde De Vos op deze manier de kleurwaarden waaruit de voorstelling groeide, die door de transparante factuur van streepje naast streepje op het blanke blad op een speciale, heldere manier atmosferisch is. Deze late aquarellen vormen waarschijnlijk het kostelijkste deel van de artistieke nalatenschap van een man die, ondanks vele teleurstellingen en terwijl hij in het gesprek bitter kon zijn, schilderende het leven bleef bezingen.

Vermenselijking

Van de kunstenaars die in dit jaarboek worden herdacht is *Kees Franse* degene, die de verrassendste maar ook de kortste loopbaan heeft gehad. Het was juist tijdens een artistieke crisis dat hij werd overrompeld door de constatering, dat hij een hachelijke operatie